

Arrest

nr. 141 818 van 25 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 22 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 3 maart 2015.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. TERMONIA verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat (i) een aantal elementen met betrekking tot de door haar uiteengezette reisweg en de daarbij gebruikte reisdocumenten de geloofwaardigheid van de omstandigheden van haar vertrek uit Nepal en haar algemene geloofwaardigheid ondermijnen, (ii) zij niet aannemelijk maakt dat zij zich niet elders in Nepal zou kunnen vestigen om haar problemen naar aanleiding van haar vermeende hekserij uit de weg te gaan, en (iii) er actueel voor burgers in Nepal

geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in dat deel van het land vestigt. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de ingeroepen problemen van verzoekster van louter lokale aard zijn en dat er voor haar een redelijk en veilig intern hervestigingsalternatief voorhanden is in de zin van voormelde wetsbepaling. Uit haar verklaringen blijkt immers dat zij enkel problemen had in haar geboortedorp Pachowk. De Raad stelt vast dat alle feitelijke vaststellingen waarop de commissaris-generaal zich baseert om tot deze conclusie te komen duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze deugdelijk zijn. Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen valabele argumenten aan die hieraan vermogen afbreuk te doen. Zij komt immers niet verder dan het uiten van blote beweringen en loutere veronderstellingen. Met haar algemeen betoog dat de Nepalese samenleving bekend staat als een uiterst patriarchale samenleving waarin vrouwen bijzonder weinig inspraak hebben en dat “het (...) dus niet verzoeksters zus” is “die bepaalt of verzoekster bij een terugkeer in haar huis in Kathmandu zal kunnen wonen, maar diens echtgenoot”, toont verzoekster niet aan en maakt zij geenszins aannemelijk dat zij, daargelaten/ongeacht of zij al dan niet (tijdelijk) bij haar kan intrekken, bij een eventuele hervestiging in de hoofdstad Kathmandu niet op de hulp/steun van haar zus, met wie zij blijkens haar verklaringen nog contact heeft, zou kunnen rekenen. Dat verzoekster er mogelijks door toedoen van haar schoonbroer niet (of niet lang) bij haar zus kan inwonen, neemt niet weg, en zijzelf toont het tegendeel niet aan, dat zij zich in Kathmandu, waar zij aldus over een familiaal netwerk beschikt, kan vestigen en er werk en een woonst vinden. Uit de informatie opgenomen in het administratief dossier blijkt dat, rekening houdende met de algemene socio-economische toestand van Nepal, het economisch mogelijk is om onder andere in Kathmandu een nieuw leven op te bouwen, hetgeen verzoekster zus (ervaring) bovendien aantoonst. Uit verzoeksters verklaringen blijkt bovendien dat haar netwerk in Nepal zich verder uitstrekt dan enkel haar zus. Zo woont haar broer, met wie zij blijkens haar verklaringen een goede relatie heeft en bij wie ze soms ging logeren, in Belghari, en een vriend van de familie, bij wie zij na haar vlucht een tijdje terecht kon, in Chitwan, en verblijft haar vader nog steeds in haar dorp van herkomst. Het feit dat verzoeksters vader nog steeds in het dorp woont waar ze omwille van de beschuldigingen van hekserij is gevlucht, zodat zij, zo betoogt verzoekster thans, niet meer op diens bescherming kan rekenen, neemt niet weg dat deze haar eventueel/mogelijks nog indirect kan helpen, en doet hoe dan ook geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekster in Nepal, en in de eerste plaats Kathmandu, over een sociaal en familiaal netwerk beschikt. Verzoeksters huidige algemene bewering in haar verzoekschrift dat er geen enkele garantie bestaat dat zij bij een eventuele terugkeer effectief de noodzakelijke hulp zal krijgen van een van de verschillende organisaties die zich bekommeren om en inzetten voor (alleenstaande) vrouwen in Nepal (zodat dezen gemakkelijker op hun eigen benen kunnen staan), doet evenmin afbreuk aan voorgaande vaststelling dat zij in Nepal over een sociaal en familiaal netwerk beschikt. Bovendien is verzoeksters stelling als zouden ze haar mogelijks niet voldoende kunnen helpen louter hypothetisch, nu zij geen van dergelijke organisaties ooit om enige hulp, bescherming en/of advies heeft verzocht. Uit niets blijkt aldus, gelet op het voorgaande, en zijzelf toont het tegendeel geenszins in concreto aan, noch maakt zij dit enigszins aannemelijk, dat voor verzoekster a priori in Nepal, bijvoorbeeld en in de eerste plaats in de hoofdstad Kathmandu, een intern vestigingsalternatief uit te sluiten valt.

Betreffende verzoeksters huidig betoog als alleenstaande vrouw (die beschuldigd wordt van hekserij) tot de kwetsbare sociale groep der alleenstaande vrouwen te behoren en de door haar als bijlage aan haar verzoekschrift gevoegde informatie/rechtsleer omtrent de definitie ‘sociale groep’, wijst de Raad erop dat gelet op het feit dat verzoekster in Nepal over een familiaal netwerk beschikt zij bezwaarlijk als een ‘alleenstaande vrouw’ kan worden beschouwd. Verzoeksters verwijzing naar algemene informatie aangaande alleenstaande vrouwen in Nepal is dan ook irrelevant. De Raad wijst er ook op dat het behoren tot een bepaalde groep er niet automatisch op wijst dat de asielzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging, zoals in casu gezien verzoekster in haar land van herkomst over een intern vestigingsalternatief beschikt, is het behoren tot een bepaalde sociale groep irrelevant.

Noch uit de informatie opgenomen in het administratief dossier, noch uit die door verzoekster aangebracht in haar verzoekschrift blijkt dat de actuele situatie in Nepal er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, of van dien aard dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel. De loutere toevoeging aan het verzoekschrift van algemene informatie (omtrekt o.a. de positie van en discriminatie en geweld jegens vrouwen, foltering van vrouwen die verdacht worden van hekserij, en

patriarchisme in Nepal) wijzigt niets aan het voorgaande. De bijgevoegde documenten gaan niet in op de mogelijkheid voor interne hervestiging. Dergelijke verwijzing naar algemene rapporten en artikels volstaat bovendien niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke.

Daargelaten de geloofwaardigheid van het relaas, is bijgevolg niet voldaan aan een wezenlijke vereiste om de aanvraag te kunnen laten vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nepal."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 24 februari 2015, voert verzoekende partij aan dat zij tot een kwetsbare sociale groep behoort van de alleenstaande vrouwen in Nepal. Zij vervolgt dat haar asielaanvraag geloofwaardig is en dat het intern vestigingsalternatief geen enkele garantie biedt op een menswaardig leven. Zij stelt geen netwerk en financiële middelen te hebben in Nepal en wijst er op dat het feit dat zij een zus heeft in Nepal niet wil zeggen dat zij een vestigingsalternatief heeft, temeer niet is onderzocht of de zus financiële middelen heeft en zij wel bereid is om verzoekende partij voor langere tijd op te vangen.

Betreffende verzoekende partij haar betoog dat zij tot een kwetsbare sociale groep behoort van de alleenstaande vrouwen in Nepal, dat haar asielaanvraag geloofwaardig is, en dat het intern vestigingsalternatief geen enkele garantie biedt op een menswaardig leven, dat zij geen netwerk en financiële middelen heeft in Nepal en dat het feit dat zij een zus heeft in Nepal niet wil zeggen dat zij een

vestigingsalternatief heeft, temeer niet is onderzocht of de zus financiële middelen heeft en zij wel bereid is om verzoekende partij voor langere tijd op te vangen, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar dienaangaande het volgende wordt vastgesteld:

“Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in dat deel van het land vestigt. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de ingeroepen problemen van verzoekster van louter lokale aard zijn en dat er voor haar een redelijk en veilig intern hervestigingsalternatief voorhanden is in de zin van voormelde wetsbepaling. Uit haar verklaringen blijkt immers dat zij enkel problemen had in haar geboortedorp Pachowk. De Raad stelt vast dat alle feitelijke vaststellingen waarop de commissaris-generaal zich baseert om tot deze conclusie te komen duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze deugdelijk zijn. Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen valabele argumenten aan die hieraan vermogen afbreuk te doen. Zij komt immers niet verder dan het uiten van blote beweringen en loutere veronderstellingen. Met haar algemeen betoog dat de Nepalese samenleving bekend staat als een uiterst patriarchale samenleving waarin vrouwen bijzonder weinig inspraak hebben en dat “het (...) dus niet verzoeksters zus” is “die bepaalt of verzoekster bij een terugkeer in haar huis in Kathmandu zal kunnen wonen, maar diens echtgenoot”, toont verzoekster niet aan en maakt zij geenszins aannemelijk dat zij, daargelaten/ongeacht of zij al dan niet (tijdelijk) bij haar kan intrekken, bij een eventuele hervestiging in de hoofdstad Kathmandu niet op de hulp/steun van haar zus, met wie zij blijkens haar verklaringen nog contact heeft, zou kunnen rekenen. Dat verzoekster er mogelijks door toedoen van haar schoonbroer niet (of niet lang) bij haar zus kan inwonen, neemt niet weg, en zijzelf toont het tegendeel niet aan, dat zij zich in Kathmandu, waar zij aldus over een familiaal netwerk beschikt, kan vestigen en er werk en een woonst vinden. Uit de informatie opgenomen in het administratief dossier blijkt dat, rekening houdende met de algemene socio-economische toestand van Nepal, het economisch mogelijk is om onder andere in Kathmandu een nieuw leven op te bouwen, hetgeen verzoekster zus (ervaring) bovendien aantoonst. Uit verzoeksters verklaringen blijkt bovendien dat haar netwerk in Nepal zich verder uitstrekt dan enkel haar zus. Zo woont haar broer, met wie zij blijkens haar verklaringen een goede relatie heeft en bij wie ze soms ging logeren, in Belghari, en een vriend van de familie, bij wie zij na haar vlucht een tijdje terecht kon, in Chitwan, en verblijft haar vader nog steeds in haar dorp van herkomst. Het feit dat verzoeksters vader nog steeds in het dorp woont waar ze omwille van de beschuldigingen van hekserij is gevlucht, zodat zij, zo betoogt verzoekster thans, niet meer op diens bescherming kan rekenen, neemt niet weg dat deze haar eventueel/mogelijks nog indirect kan helpen, en doet hoe dan ook geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekster in Nepal, en in de eerste plaats Kathmandu, over een sociaal en familiaal netwerk beschikt. Verzoeksters huidige algemene bewering in haar verzoekschrift dat er geen enkele garantie bestaat dat zij bij een eventuele terugkeer effectief de noodzakelijke hulp zal krijgen van een van de verschillende organisaties die zich bekommeren om en inzetten voor (alleenstaande) vrouwen in Nepal (zodat dezen gemakkelijker op hun eigen benen kunnen staan), doet evenmin afbreuk aan voorgaande vaststelling dat zij in Nepal over een sociaal en familiaal netwerk beschikt. Bovendien is verzoeksters stelling als zouden ze haar mogelijks niet voldoende kunnen helpen louter hypothetisch, nu zij geen van dergelijke organisaties ooit om enige hulp, bescherming en/of advies heeft verzocht. Uit niets blijkt aldus, gelet op het voorgaande, en zijzelf toont het tegendeel geenszins in concreto aan, noch maakt zij dit enigszins aannemelijk, dat voor verzoekster a priori in Nepal, bijvoorbeeld en in de eerste plaats in de hoofdstad Kathmandu, een intern vestigingsalternatief uit te sluiten valt. (...) Betreffende verzoeksters huidig betoog als alleenstaande vrouw (die beschuldigd wordt van hekserij) tot de kwetsbare sociale groep der alleenstaande vrouwen te behoren en de door haar als bijlage aan haar verzoekschrift gevoegde informatie/rechtsleer omtrent de definitie ‘sociale groep’, wijst de Raad erop dat gelet op het feit dat verzoekster in Nepal over een familiaal netwerk beschikt zij bezwaarlijk als een ‘alleenstaande vrouw’ kan worden beschouwd. Verzoeksters verwijzing naar algemene informatie aangaande alleenstaande vrouwen in Nepal is dan ook irrelevant. De Raad wijst er ook op dat het behoren tot een bepaalde groep er niet automatisch op wijst dat de asielzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging, zoals in casu gezien verzoekster in haar land van herkomst over een intern vestigingsalternatief beschikt, is het behoren tot een bepaalde sociale groep irrelevant. (...) Daargelaten de geloofwaardigheid van het relaas, is bijgevolg niet voldaan aan een wezenlijke vereiste om de aanvraag te kunnen laten vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

Verzoekende partij brengt geen concrete en valabele elementen bij die hieraan afbreuk doen of deze vaststellingen in een ander daglicht weten te plaatsen.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nepal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS